

یکشنبه 19 آذر 1396 - 21 ربیع الاول 1439 - 10 دسامبر 2017

انتخابات دوره اول مجلس خبرگان رهبری (1361ش)

انتخابات دوره اول مجلس خبرگان رهبری (1361ش)

انتخابات نخستین دوره مجلس خبرگان رهبری که بر اساس اصل 107 قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، مهم‌ترین وظیفه آن تعیین رهبر نظام اسلامی است در شرایطی صورت گرفت که کشور در حال نبردی نابرابر با حکومت عراق و دنیای استکبار بود. با این حال، این انتخابات با شرکت مردم شجاع و مقاوم ایران در 19 آذر 1361 برگزار گردید و نزدیک به هجده میلیون نفر در این انتخابات شرکت نمودند. در این دوره 75 نفر از نمایندگان مجلس خبرگان رهبری تعیین شدند. در نهایت اولین مجلس خبرگان رهبری که در واقع دومین مجلس خبرگان جامعه اسلامی بود در تیرماه 1362 با پیام امام خمینی(ره)، افتتاح شد. با رحلت امام خمینی(ره) بنیانگذار جمهوری اسلامی ایران، مجلس خبرگان رهبری، حضرت آیت‌الله خامنه‌ای را به رهبری نظام اسلامی برگزید و این وظیفه را به نحو احسن به انجام رساند.

رحلت مفسر قرآن کریم "سید حسین اثنی عشری" معروف به اعتمادی (1343 ش)

حاج آقا حسین اثنی عشری، مفسر عالی‌قدر قرآن در سال 1318 ق در شهر ری ولادت یافت و پس از فراگیری مقدمات و ادبیات در تهران، در سال 1349 ق به قم سفر کرد. پس از آموختن سطوح، در درس خارج آیت‌الله شیخ عبدالکریم حائری شرکت جست و سپس از درس آیت‌الله سیدمحمد حجت و آیت‌الله سیدمحمدتقی خوانساری استفاده نمود. در سال 1362 به شهر ری بازگشت و در آستانه‌ی مقدس حضرت سید الکرم عبدالعظیم (ع) به اقامه‌ی جماعت و تبلیغ و تفسیر قرآن پرداخت. سرانجام این عالم عامل در سال 1384 قمری در 66 سالگی بر روی منبر دچار سکت و قلبی گردید و بدرود حیات گفت و در حرم قبله تهران سیدالکریم عبدالعظیم حسنی (ع) دفن گردید. مهم‌ترین تفسیر وی، تفسیر اثنی عشری نام دارد و علاوه بر آن دارای تألیفات دیگری نیز می‌باشد.

تظاهرات بزرگ و تاریخی تاسوعای حسینی علیه رژیم استبدادی پهلوی (1357 ش)

همزمان با تاسوعای حسینی سال 1357 ش، مردم مسلمان و انقلابی ایران با حضور گسترده خود، مراسم عزاداری سالار شهیدان، حضرت اباعبدالله الحسین(ع) و دیگر شهدای کربلا را به تظاهراتی بزرگ و تاریخی بر ضد رژیم فاسد و استبدادی شاه، تبدیل کردند. در تهران، حدود چهارمیلیون نفر از مردان، زنان و کودکان، در راهپیمایی تاریخی این روز شرکت کرده و ضمن عزاداری، با سردادن شعارهایی بر ضد رژیم شاه، نفرت و انزجار خود را از این رژیم اعلام کردند. همزمان با تهران، این راهپیمایی در شهرستان‌ها نیز صورت گرفت. این اقدام، پایه‌های حکومت پوشالی و وابسته رژیم شاه به بیگانگان را بیش از پیش متزلزل و سقوط آن را قطعی کرد. طرح تشکیل شورای سلطنت توسط آمریکا (1357 ش)

در بحبوحه انقلاب اسلامی و در حالی که نهضت اسلامی مردم ایران به رهبری امام خمینی(ره) رژیم پهلوی را در کام خود فرو می‌برد، اربابان آمریکایی شاه درصدد بودند تا به هر نحو ممکن، از سقوط محمدرضا پهلوی، این مهره مطیع خود جلوگیری کنند. از این رو، در نوزدهم آذر 1357ش، وزارت امور خارجه ایالات متحده آمریکا که مشغول بررسی تشکیل شورای سلطنت در ایران بود، با ارسال تلگرافی به سفارت آمریکا در تهران با نمایندگان خود در ایران درباره این موضوع مشورت کرد. این کار از یک سو نشان دهنده ناامیدی مقامات دولت آمریکا از باقی ماندن شاه در رأس قدرت و از سوی دیگر، دخالت آشکار و ظالمانه آمریکاییان در امور داخلی ایران بود. دولت آمریکا، همه توان خود را به کار گرفته بود تا به هر صورت ممکن، پایگاه سیاسی و نظامی خود را در ایران حفظ کند اما امواج توفنده انقلاب، آنان را از رسیدن به این هدف شوم باز داشت و این شورا پس از آن که در 23 دی 57 کار خود را آغاز کرد، پس از یک هفته با ناکامی، منحل شد. درگذشت "آلفرد نوبل" شیمی دان معروف سوئدی (1896م)

آلفرد نوبل، شیمی دان نامی سوئدی در 21 اکتبر سال 1833 در استکهلم سوئد متولد شد. وی تا 16 سالگی نزد معلم خصوصی درس خواند و با برخورداری از هوش سرشار خود، به پیشرفت‌های مهمی در علوم و فنون نائل گردید. آلفرد هم‌چنین توانست زبان‌های روسی، انگلیسی، فرانسوی و ایتالیایی را به خوبی فراگیرد و وارد عرصه تحقیقات در زمینه شیمی گردد. پشت‌کار مداوم آلفرد نوبل سبب شد تا در هفتم ماه مه 1878م، پس از سال‌ها تحقیق و مطالعه در زمینه علم شیمی، موفق به اختراع ماده نیرومند انفجاری دینامیت گردد. اما از این ماده منفجره به جای استفاده صلح‌آمیز، به عنوان ابزار جنگی استفاده شد و نوبل را به فکر انداخت که دینامیت بی‌خطر بسازد که به راحتی منفجر نشود. آلفرد نوبل علاوه بر اختراع دینامیت، به 350 اختراع و اکتشاف دیگر نیز دست یافت و در 93 کشور، کارخانه و کارگاه تولیدی دایر نمود. نوبل که اختراع خود را در دست دولت‌ها و نظامیان برای مقاصد ضد بشری می‌دید، بر آن شد تا با اختصاص ثروتش به کسانی که در زمینه پیش‌برد علم و

تصویب اعلامیه حقوق بشر در سازمان ملل متحد (1948م)

در جریان جنگ جهانی دوم، هنگامی که منشور ملل متحد در دست تدوین بود، احترام به حقوق بشر و آزادی‌های سیاسی مورد توجه نمایندگان کشورهای مختلف جهان واقع شد. پس از چندی، سازمان ملل متحد تصمیم گرفت که این حقوق، همه جا و برای همه ملت‌ها قابل اجرا باشد. در ادامه، کمیسیون حقوق بشر در ژانویه سال 1947م شروع به کار کرد و پس از مدتی مطالعه و بررسی در قوانین اساسی کشورها و بحث و گفتگو در کمیسیون‌های مختلف، نتیجه مطالعات خود را به صورت لایحه‌ای به مجمع عمومی تقدیم کرد. مجمع مزبور در دهم دسامبر 1948م (19 آذر 1327ش) با رأی مثبت و 8 رأی ممتنع، اعلامیه جهانی حقوق بشر را تصویب کرد و این روز به عنوان روز جهانی حقوق بشر نام‌گذاری گردید. این اعلامیه، شامل یک مقدمه و سی ماده می‌باشد و در ماده اول آن به برابری افراد بشر و حاکمیت روح برادری در میان آن‌ها اشاره شده است. علی‌رغم تصویب اعلامیه جهانی حقوق بشر، واقعیت در عمل به گونه‌ای دیگر شکل گرفت. نگاهی گذرا به روی‌دادهای سیاسی و نظامی جهان پس از پایان جنگ دوم جهانی، تصویری از وقایع اسفبار را نشان می‌دهد که دقیقاً بیانگر فاصله زیاد میان اهداف و عملکرد جامعه بین‌المللی در دفاع از حقوق بشر است. به علاوه بر خلاف تصور اولیه، شعار دفاع از حقوق بشر، عملاً به ابزاری در جهت اعمال فشارهای سیاسی و اقتصادی دولت‌های غربی بر کشورهای مستقل جهان برای پیشبرد منافع استعماری این دولت‌ها، مبدل شده است. هم‌اکنون بسیاری از کشورهای جهان، با توجه به این واقعیت تلخ و هم‌چنین به دلیل ناهم‌خوانی برخی بندهای اعلامیه حقوق بشر با اعتقادات، فرهنگ و رسوم آنان، خواستار تغییر در این بندها و جلوگیری از استفاده ابزاری از این اعلامیه هستند. به دنبال تصویب اعلامیه جهانی حقوق بشر در دهم دسامبر 1948م توسط مجمع عمومی سازمان ملل متحد و تأیید حقوق طبیعی و اجتماعی افراد بشر توسط این سازمان بین‌المللی، روز دهم دسامبر (برابر با 19 آذر 1327ش) به عنوان روز جهانی حقوق بشر نام‌گذاری شده است.

گسترش صلح فعالیت می‌کنند جایزه‌ای اهدا نماید. از این رو، یک سال قبل از مرگ، در سال 1895م با اشتیاق فراوانی که به پیشرفت علم داشت، وصیت‌نامه مشهور خود را در این مورد تنظیم کرد که بر اساس آن، بنیادی تأسیس شده و به افراد برجسته در علوم فیزیک، شیمی، پزشکی و ادبیات و نیز تلاش‌گران عرصه صلح جوایی اهدا کند. این بنیاد که به نام او، بنیاد نوبل خوانده می‌شود هم‌اکنون نیز به این کار ادامه می‌دهد. هر چند در این میان، این جوایز به ویژه جایزه صلح آن، جنبه سیاسی پیدا کرده و وسیله‌ای برای تبلیغ سیاست‌های استکباری قدرت‌مندان غربی شده است. آلفرد نوبل سرانجام در دهم دسامبر 1896م در 63 سالگی درگذشت. (ر.ک: 29 ژوئن)